

CARTIER

de colecție

Nr. 19

*Sârmă ghimpată.
Când focurile se vor stinge
printre ruine.*

Poeți ai generației războiului

EDIȚIE ALCĂTUITĂ DE

CLAUDIU
KOMARTIN

Fotografii de ANDREI PĂCURARU

CARTIER

Despre autorul ediției

CLAUDIU KOMARTIN s-a născut pe 7 august 1983, la București. A debutat cu *Păpușarul și alte insomnii* (Editura Vinea, 2003, 2007), pentru care a primit mai multe premii, printre care Premiul Național „Mihai Eminescu” pentru debut. Al doilea volum, *Cercul domestic* (Cartea Românească, 2005), a luat Premiul Academiei Române pentru poezie. Au urmat *Un anotimp în Berceni* (Editura Cartier, 2009, 2010), *Cobalt* (Casa de Editură Max Blecher, 2013), *Dezmembrați* (Casa de Editură Max Blecher, 2015), carte semnată cu heteronimul Adriana Carrasco, și antologia *Maeștrii unei arte muribunde. Poeme alese 2010-2017* (Editura Cartier, 2017, 2018), conținând volumul inedit *Douăsprezece secunde până la dispariția luminii*. Pentru *Maeștrii unei arte muribunde* a primit Premiul pentru Literatură „Matei Brâncoveanu”, Premiul „Cartea de poezie a anului 2017”, acordat la Festivalul Național „George Bacovia”, și Premiul PEN România.

Ediții ale cărților sale au apărut în germană (2012), sârbă (2015), turcă (2015), bulgară (2017).

A editat cărți și antologii, printre care seria *Cele mai frumoase poeme* (Tracus Arte, 2011, 2012, 2013, în colaborare cu Radu Vancu); *Oameni obosiți* (Editura Cartier, 2016) de Andrei Bodiș; *O anumită căldură umană* (Casa de Editură Max Blecher, 2016) de Vasile Petre Fati; *euforia din timpul*,

greața de după (Fundăția Triade, 2016), conținând 10 poeme semnate de Virgil Mazilescu, Nora Iuga, Ion Monoran, Angela Marinescu, Iustin Panța, Octavian Soviany, Mariana Marin, Andrei Bodi, Vasile Vlad și O. Nimigean, cu 10 gravuri de Ana Toma.

A tradus cinci romane din limba franceză și mai multe volume de poezie din engleză. Din 2009 organizează cel mai longeviv și mai constant club de lectură din România, Institutul Blecher, iar din 2010 este redactor-șef al revistei „Poesis internațional” și al Casei de Editură Max Blecher.

Argument

Istoria poezilor care au făcut parte din generația războiului, adică a acelor tineri care aveau în jur de douăzeci de ani în 1940-1945 și care au cunoscut toate fețele coșmarului (teroarea, lipsurile, pierderea, dezastrul general), este una dintre cele mai cumplite și mai captivante povești trecute sub tăcere din literatura română (nu e o figură de stil: putem compara oricând cantitatea de studii existente despre această generație, pe de o parte, și cât s-a scris despre lirica interbelică, despre avangardă și suprarealism, despre poezia Generației 60, sau a Generației 80, pe de altă parte – sau putem cântări prezența autorilor care au debutat în jurul lui 1940 în istorii literare, antologii sau manuale – și vom fi edificați).

Ideea acestui proiect recuperator a început să prindă contur prin 2007; mi-am dorit, deși am tot amânat-o, să alcătuiesc o selecție însoțită de o narațiune care să explice trecerea meteorică a acestei generații așa de rău înțelese (sau pur și simplu uitate) printr-unul dintre cele mai grele și mai tumefiante episoade din istoria umanității. Poemele antologate arată ce extraordinar potențial, dar și ce căutări aveau, ce prospețime revigorantă degajă și după trei sferturi de veac poezia aceasta, rămasă și azi, în ciuda câtorva memorialiști, cercetători și istorici literari dedicați, sub dărâmături.

De aici se poate porni în redescoperirea unui moment care, dacă nu ar fi fost secționat brutal de cel de-al Doilea Război Mondial, de dictaturile de dreapta și de stânga dinainte și de după el, ar fi putut imprima un curs sensibil diferit poeziei românești din partea secundă a secolului XX. Cum ar fi arătat aceasta fără proletcultism (anii '50) și „al doilea modernism” ce domină anii '60-'70, putem doar să ne imaginăm urmărind începuturile literare ale acestor douăzeci de poeți. Cu ei, generația care erupe la București în deceniul al cincilea își formulează o estetică și se afirmă ca un desant cu mari resurse expresive și de înnoire a limbajului. Ceea ce va urma după 1947, când regele abdică și țara e imersată în stalinism, reprezintă amputarea dramatică a unei întregi promoții.

Recuperarea unor scriitori ce promiteau atât de mult, și care au putut publica din nou de-abia după douăzeci de ani (dacă nu au dispărut de tot de pe radarul istoriei literare), e o datorie pentru cei de azi, nepoții sau chiar strănepoții copiilor teribili din anii '40 ai secolului trecut. La șapte decenii de la momentul în care, nedrept și mult prea devreme, tinerețea lor s-a sfârșit, a venit vremea să-i redescoperim.